ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Τάκη Τσίτσου**

Επικρατεί στην ευρύτερη κοινωνική συνείδηση αλλά και στη συνείδηση της Αριστεράς (επηρεάζοντας τις πολιτικές της επιλογές) η αντίληψη ότι βρισκόμαστε σε μια φάση όπου μάλλον οι πολιτικές εξελίξεις θα έχουν **γραμμική εξέλιξη σε ένα στενό περιθώριο πολιτικών επιλογών,** όπου το σημείο τομή είναι η **πιθανότητα των εκλογών** με αφορμή την ανάδειξη νέου Προέδρου της Δημοκρατίας.

Σ' αυτή την ανάγνωση της πραγματικότητας, στην οποία εχθροί και φίλοι του λαού, ο καθένας για τους δικούς του λόγους, προσθέτουν την παράμετρο της **υποχώρησης του εργατικού – λαϊκού κινήματος,** διαμορφώνεται ένα συγκεκριμένο σκηνικό:

Η κυβέρνηση, από τη μια, παρά τη λαϊκή αποδοκιμασία σε βάρος της αλλά και την πολιτική της αστάθεια, προσπαθεί να συγκεντρώσει τον πολυπόθητο αριθμό των 180 βουλευτών και να συγκροτήσει μια στρατηγική που στο συνδυασμό του ψεύδους μιας «θετικής» εξέλιξης (φεύγει η τρόικα, ρύθμιση του χρέους, έξοδος από Μνημόνιο) και του εκβιασμού της «πολιτικής αστάθειας» (ότι θα «φύγουν τα λεφτά από τις τράπεζες» κ.λπ.) επιδιώκει να διατηρηθεί στην εξουσία με ή και χωρίς εκλογές για να προωθήσει ακόμα πιο αποφασιστικά τη βάρβαρη αντεργατική εκστρατεία του κεφαλαίου και των μηχανισμών του.

Από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ κάνει πρόβες στα κυβερνητικά κοστούμια προσαρμόζοντας το πολιτικό του προφίλ (πρόγραμμα, επιλογές, συμμαχίες κ.ο.κ.) σε όλο και πιο συστημικά πλαίσια, επιδιώκει να πάρει το χρίσμα ή την ανοχή έστω από την αστική τάξη προβάλλοντας ένα ιδιαίτερα «υπεύθυνο» κυβερνητικό προφίλ που θα ασκήσει πολιτική εντός του κυρίαρχου πλαισίου και των συντεταγμένων του προσβλέποντας σε μια άμβλυνση των πιο ακραίων επιπτώσεων του μνημονίου. Η κυβέρνηση θέλει το λαό τρομοκρατημένο και υποταγμένο, ο δε ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκει τη διοχέτευση τής ολοένα διογκούμενης κοινωνικής αγανάκτησης στην εκλογική στήριξη της κυβερνητικής πρότασής του, με ό,τι όλοι έχουμε διαπιστώσει να

σημαίνει αυτό για τη στάση του.

Μια τέτοια ερμηνεία της κατάστασης ηγεμονεύεται από **αστικά κριτήρια για το τι είναι πολιτική** ως έκφραση ταξικών συμφερόντων και πώς συγκροτείται. Υπερτονίζει το ρόλο του εκλογικού – κοινοβουλευτικού παιχνιδιού σαν παράγοντα διαμόρφωσης των πολιτικών εξελίξεων (πάντα από αστική σκοπιά) κι υποτιμά τον **ανεξάρτητο ρόλο του εργατικού κινήματος και της δικής του πολιτικής.** Έχει στον πυρήνα της λογικής της την αποδοχή τουλάχιστον της τακτικής ήττας των δυνάμεων του πολιτικού – ριζοσπαστικού εργατικού κινήματος αλλά και της αντικαπιταλιστικής – επαναστατικής Αριστεράς.

Είναι προφανές ότι. αν δεχτούμε τη βασιμότητα αυτής της ανάγνωσης η αντικαπιταλιστική Αριστερά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει δύο, εξίσου καταστροφικές, επιλογές να κάνει:

- **ή να δορυφοροποιηθεί πολιτικά** στην κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ υιοθετώντας μια λογική αριστερού αντίβαρου στη συστημική πλέον κίνησή του

- ή να ακολουθήσει μια **τακτική αναβολής** της απάντησης στα κρίσιμα κι επείγοντα πολιτικά ερωτήματα ζωτικής σημασίας για την εργατική τάξη στο επαναστατικό επέκεινα αλά ΚΚΕ, προσδοκώντας στη λογική της αυτοσυντήρησης για όταν θα έρθουν οι καλύτερες μέρες.

Κυρίως όμως μια τέτοια ερμηνεία της κατάστασης δεν αντιλαμβάνεται ότι βαδίζουμε σε μια περίοδο σοβαρών πολιτικών εξελίξεων, προς μια σοβαρή καμπή στην πολιτική και ταξική διαπάλη στην ελληνική κοινωνία. Στοιχεία που καθορίζουν μια τέτοια εκτίμηση είναι η **συνέχιση της καπιταλιστικής κρίσης-ύφεσης** και η διάψευση των όποιων προσδοκιών για το αντίθετο, η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και η αναβάθμιση της πολεμικής απειλής στην περιοχή, η κλιμάκωση της επίθεσης στα κοινωνικά, οικονομικά και δημοκρατικά δικαιώματα της εργατικής τάξης, η όξυνση του πολιτικού ζητήματος, η ακόμα μεγαλύτερη αντιδραστικοποίηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της ευρωζώνης και η διαμόρφωση καθεστώτος μόνιμης επιτροπείας στα πλαίσια του Δημοσιονομικού Συμφώνου και των θεσμών και συνθηκών της ΕΕ.

Κυρίως όμως η δυνατότητα νέων λαϊκών αντιδράσεων και ο μόνιμος φόβος του ταξικού αντιπάλου ότι στο σαθρό έδαφος της αποσταθεροποίησης σε οικονομικό-κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο δεν έχει ξεμπλέξει με την πιθανότητα μια γενικευμένης κοινωνικής

αναταραχής κι εξέγερσης, η οποία σπερματικά υπάρχει μέσα στους σαφώς αναντίστοιχους της επίθεσης αγώνες της περιόδου. Ακόμα και η πιθανότητα κυβερνητικής εναλλαγής με «κυβέρνηση σωτηρίας με πυρήνα το ΣΥΡΙΖΑ» πολύ δύσκολα θα συμβάλλει στη σταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος, για τους ίδιους παραπάνω λόγους. Η κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ δεν ανοίγει φιλολαϊκή διέξοδο. Μια τέτοια κυβέρνηση θα έχει αντικειμενικά μεγαλύτερες δυσκολίες να υπερβεί την αντίφαση μεταξύ της αποδοχής του πλαισίου της αστικής πολιτικής και της άρνησης των λαϊκών διεκδικήσεων. Το ενδεχόμενο να βαδίσουμε προς την όξυνση της ταξικής και πολιτικής αναμέτρησης μόνο αμελητέο δεν μπορεί να θεωρηθεί.

Υποστηρίζουμε ότι η επόμενη περίοδος θα χαρακτηριστεί όχι μόνο από τις δυσκολίες ανάπτυξης και προώθησης του σχεδίου της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης του μαύρου μετώπου, όπως το έχει επεξεργαστεί και πρέπει να βαθύνει ακόμα περισσότερο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά και από δυνατότητες για αυξημένο ρόλο, καθήκοντα και δυνατότητες από τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Σ’ αυτή τη βάση η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η αντικαπιταλιστική Αριστερά έχουν κεντρικό στόχο για την περίοδο τη συμβολή τους στην **είσοδο του μαχόμενου λαού στο προσκήνιο,** για να καθορίσει με την παρέμβασή του πολιτικές εξελίξεις με σκοπό την ανατροπή του μαύρου μετώπου κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ και της κυβέρνησής τους, την αντικαπιταλιστική ανακοπή της επίθεσης, την αλλαγή πολιτικής κι όχι μόνο διαχειριστή, μια νέα αντεπίθεση των εργατικών – λαϊκών αγώνων και συμφερόντων.

Αυτός ο πολιτικός στόχος είναι σωστός ή πρέπει να δούμε λίγο πιο «ρεαλιστικά» την κατάσταση; Μήπως πρέπει να ρίξουμε λίγο τους τόνους και να δούμε τα πράγματα και τη συγκυρία, προσαρμόζοντας την πολιτική μας.

- **«Ρεαλισμός»** για την εργατική πολιτική δεν είναι η στατική ανάγνωση των συσχετισμών, όπου σήμερα το «πάνω χέρι» έχει η κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ. Ούτε η υποταγή του συνολικού στο μερικό, του μακροπρόθεσμου στο βραχυπρόθεσμο.
- **«Ρεαλισμός»** δεν είναι η αποδοχή του ευρωενωσιακού πλαισίου των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών, των δημοσιονομικών πλεονασμάτων και της διάσωσης τραπεζών και καπιταλιστών από τον πόνο και το αίμα της εργατικής τάξης ως ορίζοντα και όριο των εργατικών συμφερόντων κι αναγκών.

- **Ρεαλισμός** για την εργατική πολιτική είναι η πάλη για την πλατιά καταδίκη της βάρβαρης αντεργατικής εκστρατείας του κεφαλαίου, η πάλη για την ανατροπή της, η προώθηση ενός συνολικού προγράμματος που θα στοχεύει στην καρδιά του αντιπάλου δένοντας τη διεκδίκηση για ψωμί, δουλειά, ελευθερία με την έξοδο από ευρώ και ΕΕ, τη διαγραφή του χρέους και την αφαίρεση πλούτου κι εξουσίας από το κεφάλαιο. Όχι μόνο με στόχο την εργατική εξουσία αλλά και την ανάγκη άμεσων κατακτήσεων για να ζήσουμε με αξιοπρέπεια.
- **Ρεαλισμός** και ανάγκη είναι η συμβολή όλων των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στην οικοδόμηση ενός νέου εργατικού κινήματος με πολιτικό ρόλο, βασικού εργαλείου άσκησης και προώθησης της εργατικής πολιτικής, για τη δημιουργία οργάνων αποφασιστικής επιβολής των στόχων πάλης του κινήματος.

- **Ρεαλισμός** είναι η αυτοτελής συγκρότηση του πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και η οργάνωση των μετωπικών πρωτοβουλιών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τη συγκρότησή του, η αναβάθμιση του πολιτικού ρόλου των πρωτοποριών των κινημάτων και η συμβολή τους στο σχέδιο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, η συγκρότηση με σύγχρονο τρόπο κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης και η επαναθεμελίωση ενός σύγχρονου κομμουνιστικού προτάγματος.

Είμαστε σε μια καμπή των εξελίξεων. Η πίεση που δέχεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ανάλογη της πίεσης που δέχεται το εργατικό και λαϊκό κίνημα. Οι δυσκολίες ανατροπής της επίθεσης από το εργατικό κίνημα και οι ανεπάρκειές του έχουν το ανάλογο τους στο πολιτικό επίπεδο στις αδυναμίες συγκρότησης ενός ισχυρού πολιτικού αντικαπιταλιστικού ρεύματος και διατρέχουν τη συζήτηση στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το βασικό μας πρόβλημα δεν είναι ο σεχταρισμός, κατηγορία που είτε χρησιμοποιείται ως άλλοθι για τη στήριξη άλλων πολιτικών σχεδίων είτε στην καλύτερη περίπτωση συσκοτίζει την αναγκαία συζήτηση. Το βασικό μας πρόβλημα είναι η **ταλάντευση στην ανάγκη στρατηγικού επανεξοπλισμού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** και στην κατάκτηση μιας **ανώτερης πολιτικής και οργανωτικής ενότητας και μιας βαθύτερης δημοκρατίας,** στη συγκρότηση μιας νέας στέρεης επαναστατικής βάσης ενότητας των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων με ικανότητα παρέμβασης στις εξελίξεις με ανατρεπτική πολιτική γραμμή.

Η επικείμενη συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει σημαντικό ρόλο να παίξει στην κατάκτηση μιας τέτοιας ταυτότητας. Οι τρέχουσες πολιτικές πρωτοβουλίες για την άνοδο του λαϊκού –

εργατικού παράγοντα, η διαδήλωση της 6ης Νοέμβρη με αντικυβερνητικ, αντιΕΕ περιεχόμενο, η πρωτοβουλία για τη διαγραφή του χρέους είναι τα πρώτα δείγματα γραφής σε μια τέτοια κατεύθυνση. Εκεί είναι το οξυγόνο για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το πολιτικό της σχέδιο.

Πηγή: ΠΡΙΝ